cundum Alber. de Roſ. in auth. qua in prouincia, C. vbi de crimin. ag. oporte. quem refert, & ſequitur Marſ. in pract. crim. in §. oportunè, num. 38. & conſil. 131. num. 12. Corrad. in pract. in tit. de inquiſit. numer. 14. fol. 250. & de hoc vide etiam Nell. de bannit. in 1. part. 2. temp. q. 57. Et in ſtatu Eccleſia-
20 ſtico † expreſsè prouiſũ fuit in Bull. Clemen. VII. contra homicidas, impreſſa inter alias Bullas, folio 291. in Bullar. nouiter edito, vt bãnitus à territorio vnius ciuitatis, intelligatur bannitus ab omnibus terris Romanæ Eccleſiæ, mediatè, vel immediatè ſubiectis, & quod ab illo iudice puniri poſſit, vel quod debeat remitti ad locum cõdemnationis, quæ quidem declaratio operatur poſteà, vt ab omnibus ciuitatibus ſtatus eccleſiaſtici bannitus cenſeatur. Cornel. conſ. 192. col. 1. verſic. his tamen nõ obſtantibus, volum. 3. Tob. Nob. conſ. 98. nume. 2. & Viu. commun. opinio. nu. 770. numero 24. & quod poſſit impunè offendi in omnibus locis ſtatus eccleſiaſtici, vbi vigeant ſtatuta, quod banniti impunè offendi poſſint, etiã quod non fuerit condemnatus in loco, vbi talia ſtatuta vigent, vt eleganter dixit Corneus dicto conſ. 192. volum. 1.

21 Item adde † quòd ſecũdum iuris cõmunis diſpoſitionẽ bannitus, & condẽnatus de vna ciuitate, intelligitur bannitus à Roma iuxta tradita per Iac. Beluiſ. in ſua pract. cri. in tit. de fuga reorum, n. 30. quem refert, & ſequitur Ant. Scap. in tract. iur. non ſcript. lib. 5. c. 6. nu. 3.

22 Item adde, † quòd bannitus a curia Principis, vel in Regno Neap. à magna curia Vicariæ, ſi eſt vaſſallus alicuius Baronis, ſiue feudatarij, ille Baro non poteſt illũ receptare, ſed eum expellere debet à ſua terra: benè eſt verum, ꝙ non tenetur dictum bannitum capere, & præſen-
23 tare, quia Bart. † non debet eſſe birruarius ſui ſubditi. Afflict. in conſt. pæna eorum col. 23. in fin. verſ. & aduerte, & in conſtitu.

tamen contingat aliquam ciuitatem, vel locum ſeparari à ducatu, banniti ab illa ciuitate, vel loco, etiam tempore, quo erat vnica cum ducatu, ſunt poſt talem ſeparationem tuti in ducatu; neque poſſunt in eo aliquo modo moleſtari. Et ita euaſit in facti contingentia quidam Chriſtophorus Maius inſignis ſicarius, condemnatus de atrociſſimo delicto [q] in ciuitate Placentiæ, tempore quo erat vnica cum hoc ducatu Mediolani, & poſt ſeparationem captus in Ciuitate Cremonæ, fuit enim libere dimiſſus, ita iudicante Senatu 4. & 17. April. 1558. P.N.

12 *Dixi [r] autem ſupra, quæſt. 67. verſic. deportatio etiam, quod hodie exilium ſucceſſit loco deportationis, & relegationis: Sed quæro, nunquid banniti noſtri temporis æquiparentur deportatis, an autem relegatis. Ego hanc quæſtionem poſueram ſupra libro 2. §. Bannitus, verſicul. quæro nunquid: ſed quia iam ferè deſpero poſſe me aliquem aliã partem operis in lucem edere, illam ex eo loco in hunc transferri iuſſi. Vtilitas autem huius quæſt. eſt maxima. Nam deportatus perdit ciuitatem Romanam, non autem relegatus. l. inter pœnas. in princip. l. relegatorum, §. ſiue ad tempus. ff. de interd. & releg. Item deportatus amittit. teſtamenti [t] factionem actiuam, & paſſiuã, non autem relegatus, vt dixi ſupra libro 3. §. teſtamentum, q. 22. & c. Scias igitur, quod in hoc articulo tanta eſt inter Doctores controuerſia, vt vix poſſit decerni non modo quæ ſit communis opin. ſed neque etiam, quod in tanta ſcribentium varietate tenendum ſit. Et in primis quidem aliqui ſimpliciter dicunt, quod bannitus æquiparatur deportato. Sed certè eorum opinio ab omnibus ferè reprobatur, vt ex inf. dicendis apparebit. Alij ſimpliciter dicunt, quòd banniti æquiparantur relegatis, non autem deportatis. Et fuit opin. Bartol. quam dicit communiter approbari Soc. Iun. conſil. 147. nu. 20. lib. 1. & illam communiter apellat. Alexan. in l. ex facto, §. facto, num. 7. & ſequent. ff. ad Treb. prout illũ refert Curt. Iun. conſil. 182. num. 8. Sapia in l. Imperium, num. 58. ff. de iuriſd. omnium iud. Aret. in d. §. relegati, num. 7. quem refert Pract. Conradi, fol. 447. num. 31. Aliqui vero diſtinguunt, & dicũt, quod aut quis eſt bannitus propter crimen, pro quo impoſita eſt pœna mortis, & eo caſu æquiparatur deportato; Aut verò eſt bannitus propter crimen, pro quo non imponitur pœna mortis; & æquiparatur relegato. Sed certe hæc etiam op. cõmuniter reprobatur. Et quod bãnitus etiam pro crimine, pro quo veniat imponenda pœna mortis, non æquiparatur deportato, nec damnato in metallum, dicit eſſe communẽ op. Cur. Sen. conſ. 60 prout illum refert Ripa in d. l. ex facto, §. ex facto, num. 14. Alij igitur aliter diſtinguunt, quod ſcilicet, Aut pœna banni eſt cum confiſcatione bonorũ: & tũc æquiparatur deportato: Aut vero ſine confiſcatione bonorum: & æquiparatur relegato, & fuit opi. gl. §. relegati, in verbo retinent. Inſtit. quib. mod. ius patria pot. ſoluitur. Hæc tamen op. in hoc, ꝙ pena banni, vbi bona non publicãtur æquiparetur relegationi, vtiq. poſſet forte ſuſtineri, & illam cõmunem appellat Maranta in ſuo Spec. fol. 29. n. 7. ſed in alio capite, quod ſcilicet vbi eſt cũ publicatione bonorũ æquiparetur deportationi, hæc opi. non eſt tuta, nec cõmunis, neque tenenda, & ita opin. illius gl. communiter reprobari aſteſtatur Curt. Sen. conſ. 59. poſt num. 18. Et ideò multi dicunt, quod bannitus cũ publicatione participat de vtroq; ſcilicet de relegato, & de deportato, & dicit Alex. in d. conſ. 116. nu. 7. lib. 1. ꝙ hoc omnes fatentur. Alij etiã aliter diſtinguunt, ꝙ ſcilicet, aut ſtat ſtatutum in eo loco, diſponens, quod bannitus poſſit impunè offendi, & tũc æquiparatur deportato, alias ſecus. Et hanc opin. dicit eſſe communem Corn. conſ. 55. in littera L. lib. 2.*

eos, qui ſcienter col. pem. num. 19. in fi. & deci. 265. col. 2.

24 Item † adde, quòd banniti ſuperiorum dicuntur banniti in terris ſubditorum, quamuis habeãt merum, & mixtum imperiũ Bald. in l. etiam circa ſin. C. de iur. dot. Brun. in tractat. excluſ. fem. in 6. art. princ. in 1. membr. q. 7. & Roland. de lucro dot. q. 85. num. 6.

25 Item adde, quòd bannitus de Caſtello adiacenti ciuitati intelligitur etiam bannitus de ciuitate, & ideò bannitus de caſtello ſubiecto ciuitati non poteſt ſtare in ciuitate, Bal. in l. executorem, col 9. C. de except. rei iudic. & Foller. in pract. crim. in verb. banniantur. nu. 29.

16 Item adde, † quod ſi in loco ſeparato ius directũ retineretur, vtputa, quia ille locus, ſiue ciuitas infeudaretur, ego credo, quòd tunc banniti non eſſent tuti in d. loco, ſiue ciuitate ſeparata, per ea, quæ tradit Mart. de Laud. in tuc. de Princip. in verſ. 72. & Roland. de lucr. dot. q. 85. Et è conuerſo, an bãnitus à toto ſtatu, & territorio Principis, intelligatur bannitus à ciuitatibus, & territorio poſtea per Principẽ acquiſitis, Marſil. in practic. §. aggredior, n. 22. & in conſ. 121. num. 13. vbi tenet, quod ſic, vide etiã Nell. de bann. in 1. part. 2. tempor. q. 56. vbi latè, & Alciat. in conſ. 7. nu. 8. lib. 7. tom 2. *Baiard.*

q *In ciuitate Placentiæ.*] Nota ſeparatã Placẽtiã à dominio Mediol. ſupra q. 38. verſ. Quæro ẽt, quare ergo non ſeruatur idem ius. *Drogh.*

r *Dixi autem.*] An filio nato, & cõcepto poſt bannũ legiti m. debeatur, Boſſi. de cri. læſ. maieſ. n. 138. Vulp. reſp. 174. nu. 5. Far. tit. de delict. & pæn. q. 19. vol. 1. num. 16. & alijs ſequent. *Roſſ.*

ſ *Hodie exiliũ ſucceſſit.*) Adde ſup. quæſt. 67. verſ. Deportatio. *Drog.*

t *Factionẽ actiuã, & paſſiuam.*] Hoc eſt notan-

Quid

tandum pro interpretatione ſtatutorum, ad Bart. in l. 1. 4. quæſtione 6. quæſt. principalis. ff. de iuſt. & iur. *Drogh.*

u Ego (*vt ingenuè fatear.*) Diſtinctio tamen de bannito, qui poſſit impunè offendi ab eo, qui impunè offendi non poſſit, procedit quicquid hic, ac alibi verſet, atq. reuerſet Clarus, vt eſt infra §. teſtamentũ, q. 19. & 20. immò adeò vera eſt, ut magis communis opinio ſit cum tali fædere diſtinctionis: Videlicet, quod poſſit bannitus impunè offendi, vel non; concordat opiniones Anton. Gabr. tract. commu. opin. tit. de reſtitu. ſpoliatorum concluſ. 1 nu. 105. & poſt occupationem bonorum banniti eidẽ tempore banni acquiſitorum, ſi reuertatur talis bãnitus ad gratiam, nõ propterea recuperat talia bona ab eo ablata, ſiue tempore banni depredata, vt eſt ſupra quæſt. 59. verſiul. ſed quæro, licitè namque tali caſu deprædari potuit infra quæſtione 78. verſic. vlterius quæro ad finem. Doctores in l. prima, §. an bona. ff. de iur. fiſci, & in l. 1. C. de bon. vacant. ſupra quæſt. 36. uerſic. Item quæro, & ibi citaui hiſtorias in tali propoſito, & vide in §. homicidium, verſic. Plerumque. Et aduerte, quod hæc quæſtio bannitorum poteſt eſſe ualde utilis ad aliam cauſam; nã ſi quis commiſſo delicto, delictum ſit tale, quod trahat ſecum confiſcationẽ bonorum, tunc ſiue bannitus moriatur ante bannum, & ſententiam, ſiue poſt, tamẽ eius bona ſemper intelliguntur confiſcata, & hoc importat, cum dicitur bannitus cum bonorum confiſcatione infr. quæſtione 78. uerſic. fin. ſi verò crimen tale ſit, ꝙ ſecum non trahat bonorũ confiſcationem, prout eſt de iure commoni argum. bona damnatorum, Cod. de bonorum proſcriptio. tunc ſi moriatur ante ſententiam, non confiſcantur bona: ſuperflua ergo non redditur iſta diſputatio, ut ſentit I ſon in §. ſupereſt, numero trigeſimooctauo, inſtitut. de act. Alexand. conſilio ſeptuageſimoquinto, volumine primo, vide ſupra in §. Læſæ Maieſtatis, verſiculo præterea. Adeſt tamen Decretum Mediolani confiſcans bona à die commiſſi delicti, de quo infra quæſtione trigeſimaoctaua, verſiculo vlterius quæro: ſed ubi non uiget tale Decretum diſputatio, ut dixi, non eſt ſuperflua: ſi quidem, *Nelli ordini, & bandi generali*, huius Ducatus Parmæ multa, & multa delicta puniuntur, *nella vita, & confiſcatione de beni;* cum tamen nullibi, quod viderim, dicatur à die commiſſi delicti: cum tamen nullibi, quod viderim, dicatur à die commiſſi delicti: vnde diſputatio hæc, vt dixi, non eſt ſuperflua. *Drogh.*

27 x *Neq. ſimpliciter æquiparatur.*) Adde videdũ in hac quęſt.

Quid tenendum in tanta Doctorum contrarietate? Ego [u] (vt ingenuè fatear) diſcutiendo tex. & fundamenta DD. ſæpe mutaui ſentẽtiã, & aliquando adhæſi vni opi. & aliquando alteri: Nũc autem pro reſolutione dico, quod non eſt tutum tenere aliquam ex prædictis opinionibus. Et ideo abſolutè teneo, quòd banniti noſtri temporit quocunq; modo ſint banniti, ſcilicet ſiue perpetuo, ſiue ad tempus, & ſiue cum publicatione bonorum, ſiue ſine publicatione, & ſiue extet ſtatutum, quòd poſſint impunè offendi, ſiue non, neque ſimpliciter æquiparantur deportatis, neq; relegati: ſed eſt quædam tertia ſpecies de perſe. Et propterea quod non licet arguere de deportato ad bannitum, neque etiam de relegato ad bannitũ, ſed ſtandum eſt, vel deciſionibus Doctorum de bannitis in ſpecie loquentium, vel conſuetudini. Et licet Boſſ. in tit. de bonc. publ. nu. 69. & clarius Alciat. conſ. 58. n. 9. atteſtẽter in hoc dominio ſeruari, quod banniti, & condemnati ad pænam mortis cum publicatione bonorũ, ſtante ſtatuto, quod paſſint impunè offendi, æquiparentur deportatis, & amittant etiam iura communia, quo ad bona poſita in dominio: ego tamen vidi in pluribus articulis diuerſo modo iudicari. Et ſic credo verè dici poſſe, quòd vbicunque contingat aliquem allegare in caſu banniti exemplum deportati, vel relegati, iudex nõ debeat admittere huiuſmodi fundamenta, ſed ſtare deciſionibus Doctorũ in terminis loquentium de bannito, vel ſequi opi. ſecundum quam ſolitum eſt in ſimilibus caſibus in ea prouincia iudicari. Et ita faciendo non errabit.

2 *Quæro, [y] qua pœna puniatur frãgens fines exilij. Reſp. Si quidem erat iuſſus exulare minus decennio, publicatur tẽpus, quod reſtabat exulandum quando fregit exilium; Si verò erat iuſſus exulare per decennium, vel vltra, perpetuatur exilium; Si iuſſus erat exulare perpetuò, punitur pœna mortis. Ita diſtingunt communiter Doctores, teſte Ant. Gomeſ. capit. 8. de delictor. num. 1. Senatus autẽ quandoque non modo iubet duplicari exilium, ſed propter temeritatem mandat eos etiam duobus, aut tribus ictibus funis publicè affici, & ita vidi ſeruari in quodam Ioan. Cauagna 30. Auguſti. 1557. P.N.*

14 *Item [x] quæro, ſi iudex bãniuerit arbritrio ſuo, an mortuo iudice, vel ab officio diſcedente, [z] cenſeatur extinctum bannum, Reſpond. Bart. in l. centeſimis, §. fin. numero 9. & ſeq. ff. de verb. obligat. diſtinguit, an verba ſint concepta donec voluero, vel donec reuocauero, & quidem dum Bartol. tenet, quòd morte iudicatur reuocatio, ſeu declaratio reuocatæ voluntatis, contrarium communiter te-*

an banniti noſtri tẽporis æquiparentur deportatis, Caſſan. ſup. conſu et. Burg. fol. 362. nu. 4. cum ſeq. Bart. in q. incip. Lucanæ Ciuitat. ſtatuto, & Put. deciſ. 417. lib. 3. *Baiard.*

y *Quæro quæ pœna.*) Addas Vincent. de Franc. déciſ. 140. & de condemnato ad triremes, ſi aufugit, Alex. Tur. in l. non puto, cap. 3. num. 62. de iure fiſci. *Roſſ.*

Quæro qua pœna puniatur frangens fines exilij.)
28 Adde, † quis dicatur frãgere fines, ſiue exilium, Angel. in conſ. 379. num.
29 2. & quibus † pœnis frãgens puniatur, latè Lud. à Peguer. in quæſt. crim. capit. 41.

Item adde, quòd pęna non ſeruanti confinia ſibi aſſignata de mãdato Principis eſt extraordinaria pro motu Principis Bald. in conſil. 241. numer. 2. volum. 2. vbi dicit etiam, quòd cõdemnatus in amputatione capitis, & confiſcatione omnium bonorum, quia noluit ire ad confinia ſibi aſſignata per Principem, non cenſetur condemnatus de crimine læſæ Maieſtatis; Bald. in conſ. 271.

30 Item † adde, quòd in Regno Neapolit. prouiſum fuit per Regias pragmat. ſub titu. de delegatis, quòd frangentes exilium qui iuratoriam cautionẽ præſtiterint de illud ſeruando, teneantur ſeruire pro tempore duplicato in triremibus, dummodo dupplicatio non excedat decem annos.

31 Item † adde, quòd exulatus, ſiue relegatus effectus clericus poſt relegationem, ſiue exilium, ſi fregerit exilium, ſiue relegationem, ſecundus iudex ideſt Eccleſiaſticus cognoſcere debet, quia agitur de nouo delicto, & noua conditione perſonæ: Franch. in deciſione 395. volum. 2. ſed ego valde dubito de huiuſmodi deciſione, ſaltem quò ad pęnam conuentionalem quæ fuit ſtipulata pro fiſco curiæ ſecularis, ideò cogitandum eſt.

Item adde, quòd in Regno Neap. adſunt quattuor Pragm. ſub tit. de relegatis, quibus frangentes fines exilij, ſiue relegationis puniuntur. *Baiard.*

z *Item quæro, ſi iudex banniuerit.*) Adde Menoch. de arbitr. q. 69. vbi plenè.

32 Item † adde, quod beneplacitum ſub nomine dignitatis, morte Principis non expirat, quia ea dignitas durat in ſucceſſore, & in dubio intelligitur de dignitatis beneplacito. Ruin. conſil. 104. volumine quinto, quod tamen duobus modis limitatur, vt ibi per eum numer. 8. & 12. ſed Bertazz. in conſ. 22. & 23. impugnat Ruin. in dict. conſil. dum dicit, beneplacitum referri ad perſonam, ſi fuerit dictum à tertio ad beneplacitum Sereniſſimi Ducis noſtri: ſed quando Princeps

loque-

loqueretur in propria perſona, vt ſi diceret; ad noſtrum beneplacitum, vel alia verba ſimilia; quod tunc beneplacitum refertur ad perſonam.

Item adde, ſi vtputa exilium, ſiue priuatio officij eſſet per decennium, & vltra ad beneplacitum Principis, & Princeps intra decennium decederet, etiam finito decennio beneplacitum non eſſet extinctum, ſed in ſucceſſorem tranſiret. Bertazzol. in d. conſ. 22. & 23. Et in hac quæſtion. an mortuo iudice, vel Principe arbitrium dicatur finitum, vide etiam Couarruu. variar. reſolut. c. 13. nu. 1. cum ſequen. & Tiraq. de ll. connub. gloſſ. 4. num. 18.

netur, vt atteſtatur Foller. in practic. criminal canonic. fol. 282. in principio. Aliqui ſimpliciter dicunt, quod vtroque caſu bannum cenſetur extinctum, & hanc dicit eſſe communem opin. Anton. Gomeſ. cap. 8. delictorum, num. 5. Sicuc talis voluntas, ſeu arbitrium morte extinguitur, ita etiam extingui debet eius effectus. Sed certè apud nos contrarium ſeruatur; nam ex quo condemnatio fit à Iudice tanquam perſona publica, & ſub nomine officij, tale arbitrium [a] tranſit ad ſucceſſorem.

Item adde, quod conſuetudo Senatus Mediolani, de qua per auctorem, eſt de iure, vt tenet Gozad. in conſil. 61. num. 15. *Baiar.*

a *Tranſit ad ſucceſſorem.*] Argumento eorū, quæ in alio propoſito, citat Dec. in leg. contractus quidam, maximè numer. 14. ff. de regul. iur. & propterea conclude aliud eſſe quid fieri ſub nomine dignitatis, ſup. quæſtione quadrageſimaprima, verſiculo in Delegato autem ad fin. Marſil. rubr. de fideiuſſ. nu. 133. & de tali materia habetur in l. Auguſto, ff. de leg. 2. text. in cap. quoniam Abbas, vbi latè Doct. de off. & poteſt. iud. deleg. *Drog.*

QVÆST. LXXII.

Infamiæ pœna quibus caſibus incurratur.

SVMMARIA.

Ex Claro.

1 *De pena infamiæ.*
Quibus caſibus pena imfamiæ de iure communi incurratur, ibidem.
2 *Tergiuerſator punitur pæna infamiæ.*
3 *Damnatus publicó iudicio efficitur infamis.*
Et quid ſi proceſſum fuerit per viam inquiſitionis, ibid.
4 *Infamis an poſſit teſtificari.*

Ex Additionibus.

1 *Infamia irrogatur per carcerationem ad penam.*
2 *Infamia quid ſit.*
3 *Infamia iuris tripliciter infertur.*
4 *Infamia iuris quæ ſit, & quæ infamia facti, remiſſiuè.*
5 *Infamia facti quotuplex ſit, remiſſiuè.*
6 *Infamia facti quo irrogetur, & quot effectus habeat remiſſ.*
7 *Infamia canonica quomodo contrahatur.*
8 *Infamia quomodo probetur, remiſſiuè.*
9 *Infamia eſt pena corporalis, & morti comparatur.*
10 *Infamia publica, & clamoſa non indiget probatione.*
11 *Infamis non debet videre faciem Principis.*
12 *Infamia an ſit perpetua, ſi pæna principalis ſit ad tempus.*
13 *Infamis ex aliquo delicto, ſi eſt condemnandus ad pænam infamiæ pena debet mutari, & alterari.*
14 *Infamia non tollitur per emendationem vitæ.*
15 *Infamia per ſimplicem indulgentiam Principis de delicto factam non cenſetur remiſſa.*
16 *Præuaricatio quid, & de ipſius pena, remiſſiuè.*
17 *Aduocatus pro aliquo in cauſa principali poteſt contra eum aduocari in cauſa appellationis, non tamen honeſtè.*
18 *Corrumpens Aduocatum partis punitur, vt falſarius; & cauſam perdit.*
19 *Iudex condemnando poteſt ex cauſa bonā famam iuſto reſeruare.*
20 *Infamis efficitur condemnatus de crimine ciuiliter.*
21 *Et quid de condemnato in contumaciam, & iuris ordine nō ſeruato.*
22 *Sententia lata ſuper inquiſitione formata de facto non infamari.*
23 *Infamis non efficitur condemnatus ex ratibabitione.*

QVÆST. LXXII.

EST etiam grauis pœna infamiæ, quæ a quibus caſibus de iure cōmu. incurratur, videre potes apud Cali. Margar. fiſc. folio nonageſimo nono, Vbi enumerat 61. caſus, in quibus pæna ignominioſæ miſſionis; & infamiæ imponitur.

2 *Terginerſator* [b] *punitur pena infamiæ, & 5. lib. auri, & ita dicunt communiter Doctores, vt ait Marian. in rubr. de calum. num. 6. Et in propoſito de præuaricatore, ſcias, quod Oldrad. triſtitia cuiuſdam criminis præuaricationis obijt, vt dicit Paulus de Caſtr. in l. 1. in vltimis verbis. C. de aduoc. diuerſorum iudic. quem refert Nunius de los corrrgidores fol. 34. col. 2. verſ. conſulto.*

3 *Damnatus* [c] *publico iudicio efficitur infamis. l. infamem. ff. de publ. iudic. & hæc quidem concluſio de plano procedit, quando proceſſum eſt via ordinaria, & ſic per accuſationem. Sed quid ſi proceſſum fuerit via extraordinaria, & ſic per inquiſitionem, nunquid damnatus in eo iudicio erit imfamis? Reſpon. Aliqui dicunt, quod non: & dicit Cald. conſil. 1. de pænis, quòd hoc eſt communius, & benignius, ut mitius, quam fieri poteſt, in pœnis agatur. Contrariam autem ſententiā ſcilicet, quòd imò etiam condemnatus per viam inquiſitionis de crimine publici iudicij efficiatur infamis, dicit eſſe communem Angel. in l. ea quidem, num. 28. C. de accuſ. Et hæc opin. mihi magis placet: quia ceſſatio ſolemnitatis in procedendo non facit ceſſare pænam, & conſequenter neque etiam infamiam. Et hoc multò magis locum habet de iure ciuili, ſecundum quid etiam in proceſſu inquiſitionis imponitur pœna ordinaria, vt dixi ſupra quæſt. 60. verſic. poteſt etiam.* [d] *Et hoc quidem ſatis de plano procederet, quundo condemnatio ſuper inquiſitione ſecuta eſt contra reum præſentem, & auditis ſuis defenſionis: ſed ſi ſecuta eſſet* [e] *in contumaciam, vel etiam contra præſentem, non ſeruatis tamen ſeruandis, fortè verior eſt contraria opin. quòd ex tali condemnatione reus non efficiatur infamis: quam dicit eſſe communem Viuius in lib. communium opinio. in verbo Imfamia iuris.*

4 *Quæro, nunquid infamis poſſit teſtificari. Dixi ſupra lib. 2. §. Teſtis. & ſupra hoc. eo. §. quęſt. 24. verſic. item infamis, & q. 25 circa princ.*

ADDITIONES, Ad Quæſt. LXXII.

EST *etiam grauis pæna infamiæ*) Duplex eſt infamia iuris, ſcilicet & facti iuris infamia dicitur, illa quæ irrogatur delinquenti ſecundum leges ciuiles, vel ipſo iure, ſecundum Abbatem in cap. 1. de accuſat. l. 1. & ſequent. ff. de ijs, qui not. infam. & quamuis probetur delictum infamās per teſtes, non tamen ob hoc diceretur infamis, infamia iuris ille, contra quem probatum fuit, niſi ſententia accedat, vel confeſſio delinquentis, vt per gloſſ. in l. ſed & ſi poſſeſſori, §. ſi cum de hæreditate, ff. de iureiuran. & talis infamis teſtis eſſe non poteſt ſecundum Iaſ. in l. 1. num. 43. C. de ſum. Trinit. Infamis autem de facto, hoc eſt, præditus leuioribus, & improbatis moribus, teſtis eſt idoneus in ciuilibus cauſis: licet tanta ei fides non adhibeatur, quanta ei, qui ſit integræ vitæ, ſecundum Didac. à Couar. in tract. de ſponſal. 2. part. c. 8. §. vlt. num. 8. *Guiot.*

1 *Eſt etinm grauis pæna infamiæ.*) Adde, † quòd etiam infamia irrogatur per carcerationem ad pęnam factam, non autē pro delicto reperiendo, l. 1. & ibi Bartol. C. de infam.

2 Item adde, † quod infamia eſt læſæ dignitatis ſtatus alicuius moribus, & legibus reprobatus. Bart. in l. 1. C. ex quibus cau. infam. irrog.

3 Item adde, quòd infamia eſt triplex, ſcilicet infamia iuris facti, & canonica. Abb. in cap. teſtimonium, de teſt. & quæ ſit
4 infamia iuris, & quę facti: & qui ſint infames infamia iuris, & qui ſint infames infamia facti, latè Iaſon in l. cunctos populos, columna vndecima, C. de ſumma Trinitate, & fide catholica, & Couarruu. pract. quęſt. cap. 18. nu. 1. & infamia iuris eſt duplex, una, quæ infertur per ſententiam, alia quando lex pronunciat illum infamem, ſecundum Afflictum in conſtitut. cordi nobis, numero quarto, libro ſecundo: ſed ſecundum Franch. in cap. reprehenſibilis, numero 5. de appellat. infamia iuris tripliciter infertur, primò per ſententiā, ſecundò ex genere pænæ, tertio ipſo iure, ſiue ipſo facto.
5 Infamia † autem facti eſt triplex ſecundum Baldum in c. 1. §. an remoueatur circa med. de feud. & Iaſ. inſtit. de action. §.
6 ſic itaque num. 20. & infamia † facti quomodo irrogetur, & quos effectus habeat, Iaco. de S. Georg. in l. teſtium, §. lege Iu-
7 lia, vlt. col. ff. de teſt. & infamia † canonica contrahitur per peccatum mortale, Abb. in dict. cap. teſtimonium. de teſt. & quo-
8 modo † probetur infamia, plenè Maſcardus de probation. cōcluſ. 895. & vide etiam, quæ poſui ſupra in quæſt. 24. verſicul. item infamis.

9 Item adde, † quòd infamia eſt pœna corporalis, Boſſ. in titulo de carcer. fideiuſſ. relax. numero octauo, quinimò comparatur mor. eſt tex. in l. iuſta. ff. de manum. vind. & addent. ad Bertaz. in cōſ. 198. in littera A.

10 Item adde, † ꝙ quando infamia eſt publica, & publicè ſparſa, & clamoſa, non indiget probatione, Philip. Franch. in capitulo quia non in princ. de appell.

11 Item adde, † quòd infamis non debet videre faciem Principis, l. 2. C. de dignit. lib. 12. & Bald. ſup. feud. in rubric. an ille, qui interfecit fratrem, cap. 1. num. 2.

12 Item adde, † quòd licet pœna principalis ſit ad tēpus, puta relegatio ad quinquennium, tamen infamia erit perpetua, nam pœna acceſſoria non dinumeratur à tēpore principalis pœnæ. Ita Bald. in repet. l. quid ergo, §. pœna grauior, verſiculo in eadem gloſſa non remittitur, ff. de his, qui not. infam. ad hoc tamen vide Blancum in pract. crimin. in verſiculo poſtquam vidimus, numer. quinquageſimotertio, cum ſequent. vbi tenet, quòd infamia ceſſat facta pœnæ diminutione ex cauſa.

13 Item adde, † quòd vbi ex forma legis, vel ſtatuti alicui imponitur pœna infamiæ, & condemnandus ex alio delicto eſſet infamis, debet per iudicem pęna mutari, & alterari, per text. in l. nouerint. C. vt intra certum tempus, & ibi Angelus, & Corſettus in ſingul. ſuis in verſiculo pęna, & Follerius in practic. crimin. in verſiculo pęnis debitis feriantur, numero 39.

14 Item adde, † quòd infamia non tollitur per emendationem vitæ, cap. teſtimonium de teſt. & Alexand. in leg. prætor. §. is etiam, ff. de eden.

15 Item adde, † quòd infamia non remittitur per ſimplicem indulgentiam Principis de delicto factam, niſi expreſſè ad famam reſtituatur. Grammatic. voto 34. numero ſeptimo, Pariſ. conſ. 1. num. 18. vol. 4 Deciſ. Pepemont. 76. num. 51. & latiſſimè per D. Odd. in tract. de reſtitut. in integr. queſ. 39. cum multis ſequentibus.

Et an ſit maior pæna in omittendo, quàm in committendo ponit Tiraquell. de pæn. cauſ. 44 num. 37. *Baiard.*

16 b *Tergiuerſator.*] Adde in materia † præuaricationis Boſſ. in tit. de præuaric. & latiſſimè Menoch. de arbitr. caſ. 323. & Ioan. Mar. Corar. in ſuo tractatu commun. opinion. num. 34. cum ſequent. per quos latiſſimè de Aduocatis pręuaricationem committentibus tractatur.

17 Item adde, † quòd Aduocat. meus in cauſa principali, poteſt eſſe Aduocatus in cauſa appellatio-nis contra me. Geminian. in capitulo Romana, numero vndecimo, ſed ibi Ioan. Andr. dicit, quod nō eſt honeſtum; caueant igitur Aduocati, ne id faciant.

18 Item † adde, quod è contra corrumpens aduocatum, ſiue procuratorem partis aduerſæ, punitur tamquam falſarius, Mōt. in regul. 15. numero decimoſeptimo, & cauſam perdit. Vantius de nullitat. in tit. de nullit. ex defectu proceſſus, & ordin. iud. num. 142.

19 c *Damnatus publico iudicio.*) Adde, † quòd iudex condemnando poteſt ex iuſta cauſa bonam famam condemnato reſeruare. Boerius deciſio. 64. num. 10.

20 Item † adde, quòd dānatus de crimine ciuiliter efficitur infamis. Imol. in lege infamem, ff. de public. iud. vbi atteſtatur de communi. *Baiar.*

21 d *Et hoc quidem ſatis de plano.*) Adde, quod condemnatus † in contumaciam non efficitur infamis, niſi fuerit ſecuta corporalis pęnæ executio. Bartolus in l. ictus fuſtium, ff. de infam. Caſtrenſ. in conſ. 467. numero 2.

Item adde, quòd Bald. in l. 1. col. 10. verſ. ſed quid ſi dicit. C. de hæred. inſt. dicit non eſſe infamem, niſi infamia facti.

22 Item † adde, quod ſententia lata vigore inquiſitionis, quæ formari non poterat, licet de facto formetur, nō infamat. Socin. in conſ. 37. in fin. vol. 2.

23 Item † adde, quod condemnatus ex ratihabitione non efficitur infamis, Bald. in l. obſeruare, § poſt hæc num. 5. ff. de offic. proconſ. *Baiard.*

e *In contumaciam.*] Adde etiamſi ex ſtatuti diſpoſitione contumacia habeat vim confeſſionis, per Alex. eius conſ. 114. verſ. fortius lib. 2. vt dixi in proximiori quæſt. *Giach.*

QVÆ-

CONSULTA USO EXCLUSIVO EN LA SALA